

Θα συναντηθούμε στ' όνειρο

Μια ιστορία για τον μπαμπά στη φυλακή

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ, ΔΙΑΦΑΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΓΕΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΑΝΤΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Θα συναντηθούμε στ' όνειρο

Μια ιστορία για τον μπαμπά στη φυλακή

Ένα βιβλίο για γονείς και παιδιά
γραμμένο από ομάδα κρατούμενων πατεράδων

Η Μαρία παίζει με το αρκουδάκι της στο δωμάτιό της. Έτσι κάνει πάντα όταν γυρίζει από τον παιδικό σταθμό. Διηγείται στο αρκουδάκι της πώς ήταν η μέρα της και τι παιχνίδια έπαιξαν με τις φίλες της, όλα όσα συνέβησαν δηλαδή. Σήμερα του είπε ακόμη ότι **αύριο θα ερχόταν η μαμά της να την πάρει από τον σταθμό, και όχι ο μπαμπάς όπως συνήθως**. «Από αύριο.», είπε η μαμά. Ακούστηκαν να ήταν από τώρα και για πάντα. Όταν ρώτησε τη μαμά της γιατί, δεν πήρε απάντηση. «Θα σου εξηγήσω αργότερα, μωρό μου», είπε η μαμά και τώρα η Μαρία περιμένει. Καταλαβαίνει ότι κάτι δεν πάει καλά.

Ξαφνικά, χτυπά το κουδούνι. Η Μαρία τρέχει να ανοίξει την πόρτα. Δεν είναι όμως ο μπαμπάς, είναι ο θείος Θοδωρής και η θεία Σοφία. Πέφτει στην αγκαλιά τους. Τους αγαπά πολύ! Σκέφτεται μήπως μπορεί να πάει μαζί τους στην παιδική χαρά, αλλά ο θείος και η θεία δεν φαίνονται καθόλου ορεξάτοι. «Όχι, Μαρία μου», λέει ο θείος, «όχι τώρα, δεν ήρθαμε γι' αυτό, ίσως αργότερα. Πρέπει πρώτα να μιλήσουμε με τη μαμά». Πολύ σοβαροί κάθονται οι τρεις στην κουζίνα.

Η Μαρία τρέχει και σκαρφαλώνει στην καρέκλα δίπλα στη θεία Σοφία. Η μαμά αναστενάζει. «Η τσάντα στον διάδρομο κοριτσάκι μου είναι για τον μπαμπά», λέει, **«Για λίγο καιρό δεν θα μένει μαζί μας, πρέπει να μείνει κάπου άλλου. Το μέρος αυτό το λένε φυλακή»**. Τότε τη Μαρία την πιάνουν κλάματα και η μαμά την παίρνει αγκαλιά και της χαϊδεύει το κεφάλι.

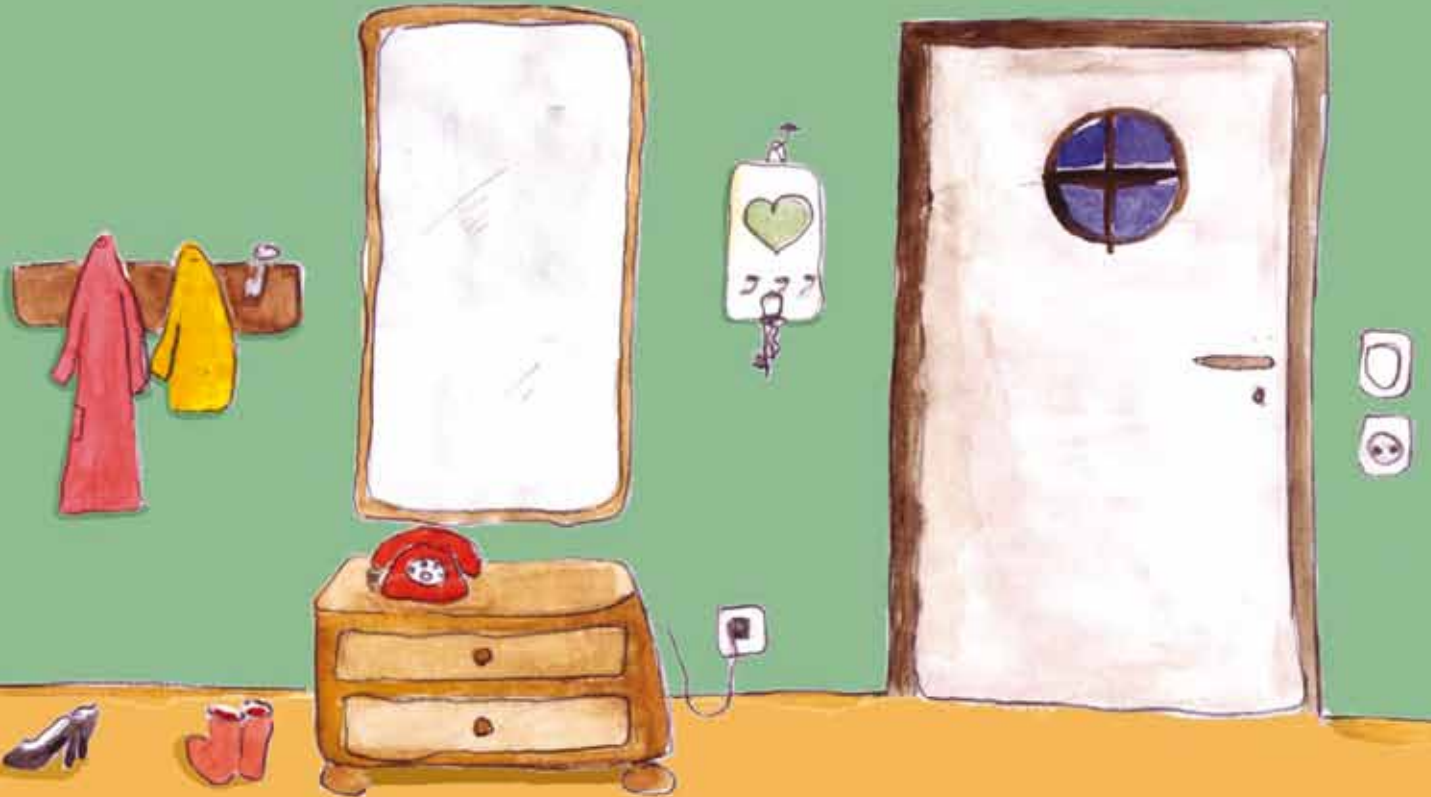

Μπαμπαμάάά

άάά

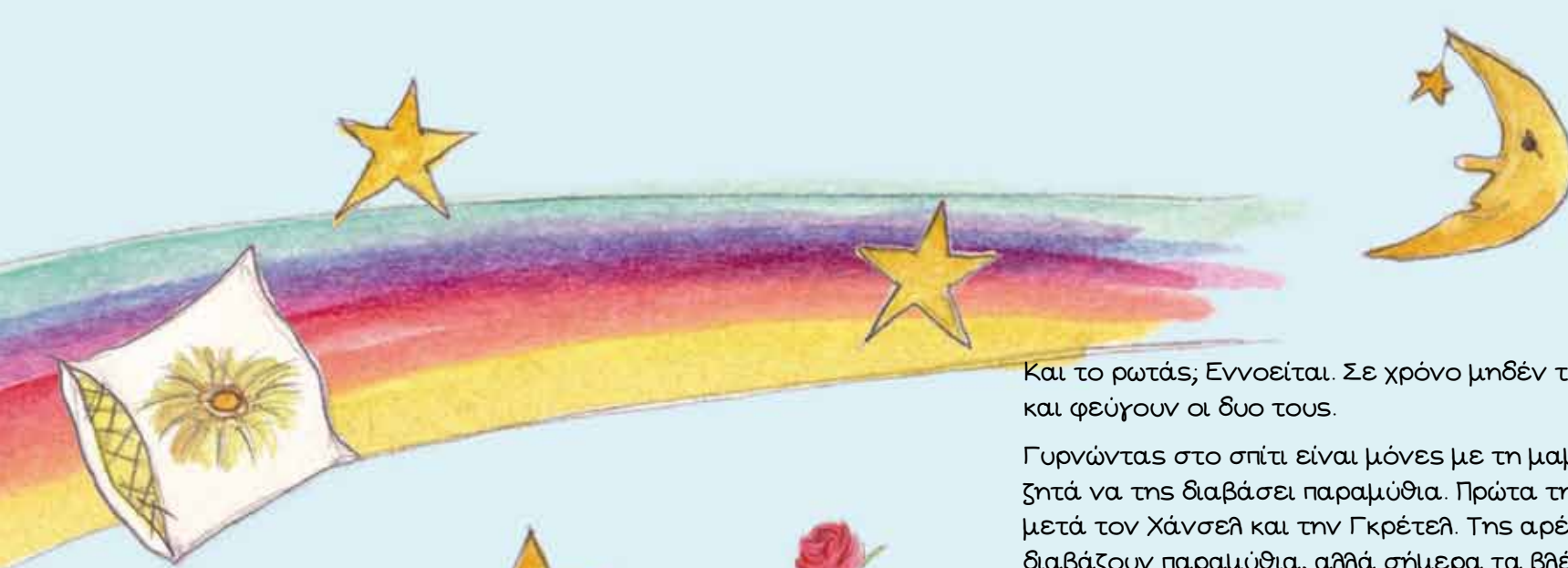

«Να θυμάσαι πάντα μωρό μου ότι, παρόλο που δε θα τον βλέπεις τόσο συχνά, ο μπαμπάς σ' αγαπάει πολύ». Αργότερα, η μαμά και η θεία φτιάχνουν την τσάντα του μπαμπά. Εκεί μέσα είναι και μια φωτογραφία της Μαρίας. Οι δυο τους θα πάνε την τσάντα στη φυλακή, στον μπαμπά. Κι ενώ η μαμά και η θεία φτιάχνουν την τσάντα, ο θείος Θοδωρής ρωτάει: «Θες να πάμε στο Λούνα Παρκ;».

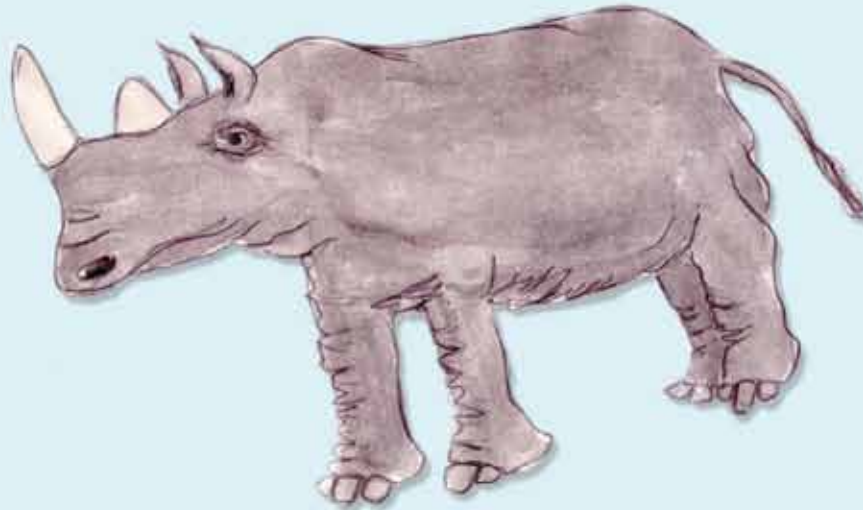

Και το ρωτάς; Εννοείται. Σε χρόνο μηδέν τον πιάνει απ' το χέρι και φεύγουν οι δυο τους.

Γυρνώντας στο σπίτι είναι μόνες με τη μαμά. Η Μαρία τής ζητά να της διαβάσει παραμύθια. Πρώτα τη Ραπουνζέλ και μετά τον Χάνσελ και την Γκρέτελ. Της αρέσει πολύ να της διαβάζουν παραμύθια, αλλά σήμερα τα βλέπει διαφορετικά: η Ραπουνζέλ, αλλά και ο Χάνσελ, ήταν κι αυτοί φυλακισμένοι: ο Χάνσελ σε ένα κλουβί και η Ραπουνζέλ σε έναν πύργο. Πόσο θα ήθελε να ήταν μια Γκρέτελ, να βοηθούσε τον μπαμπά της!

Αργότερα, μίλησαν με τον μπαμπά στο τηλέφωνο: «Ξέρεις τι μπορείς να κάνεις;» της είπε, **«Να με σκέφτεσαι κάθε βράδυ, πριν κοιμηθείς. Θα σε σκέφτομαι κι εγώ και θα συναντιόμαστε στα όνειρά σου.**

Τα όνειρά σου θα γίνουν οι περιπέτειές μας. Θα είναι άλλες φορές όμορφες, άλλες συναρπαστικές, άλλες φορές μαγευτικές.» Η Μαρία όμως ήθελε να τον ρωτήσει πολλά, ήθελε να τον ρωτήσει πότε θα έρθει, πώς είναι εκεί στη φυλακή, ποιος θα της φτιάξει το ποδηλατάκι, εάν ξαναχαλάσει. Ήθελε να τον ρωτήσει γιατί έπρεπε να πάει στη φυλακή, ποιος τον έβαλε εκεί και αν θα πάει φυλακή και η μαμά ή ακόμα και η ίδια. Στο τηλέφωνο όμως ακουγόταν πολλή φασαρία και η φωνή του μπαμπά της δεν ακουγόταν σχεδόν καθόλου. Η μαμά τη χάραιψε και της είπε:

«Έχω μια ιδέα: Κάθε φορά που σου λείπει ο μπαμπάς ή θέλεις να τον ρωτήσεις κάτι μπορούμε να του γράφουμε και να του στέλνουμε ένα γράμμα. Μην ανησυχείς και πάμε τώρα να κοιμηθείς».

Η μαμά σκεπάζει τη Μαρία καλά και 'κείνη γρήγορα αποκοιμείται. Ονειρεύεται ότι είναι πριγκίπισσα και ζει σ' ένα πανέμορφο κάστρο ενός κακού μάγου. Γύρω γύρω από το κάστρο είναι μια τεράστια και βαθιά λίμνη. Εκεί, στο κάστρο, έχει τα πάντα, ό,τι επιθυμεί ή χρειάζεται: κρεβάτι, φαγητό, ωραία ρούχα, έχει και παιχνίδια, τίποτα δεν λείπει. Ακόμα και βασιλικός γιατρός υπάρχει εκεί για την περίπτωση που θα αρρωστήσει. Μόνο που δεν μπορεί να φύγει από το κάστρο. Η Μαρία περνάει από πολλά δωμάτια και φτάνει στην παλιά αίθουσα του θρόνου. Με περιέργεια και θαυμασμό κοιτάζει όλους τους θησαυρούς που βρίσκονται εκεί. Το βλέμμα της πέφτει σ' ένα δαχτυλίδι που λάμπει παράξενα στο φως. Σα μαγεμένη πιάνει το δαχτυλίδι και το βάζει στο δάχτυλό της. Της κάνει ακριβώς, σαν να είναι φτιαγμένο για κείνη. Τρέχει στο διπλανό παράθυρο, να δει καλύτερα πώς φαίνεται στο φως. Γυρίζει το δαχτυλίδι και την ίδια στιγμή εμφανίζεται στο παράθυρο του πύργου ένα χαλί, που στέκεται εκεί ακίνητο και περιμένει τη Μαρία να σκαρφαλώσει πάνω του. Η Μαρία πετάει μ' αυτό πάνω απ' τη λίμνη, πάνω απ' τα βουνά και τα φαράγγια, μέχρι να φτάσει στην πατρίδα της.

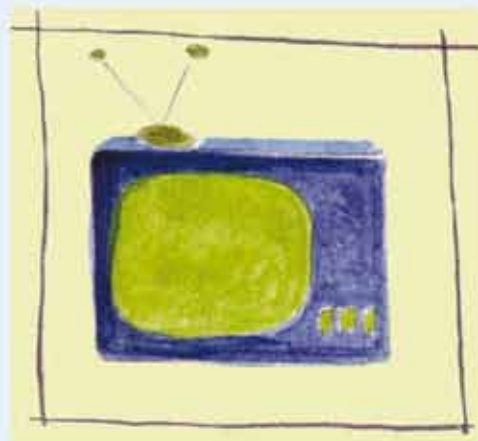
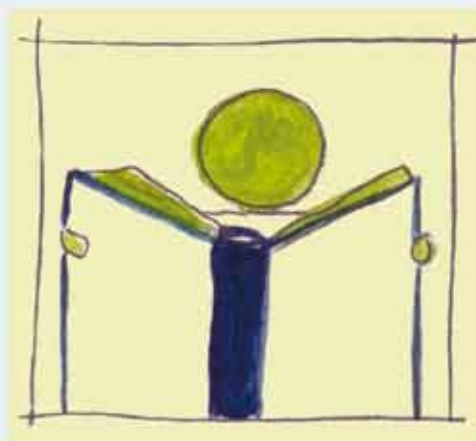

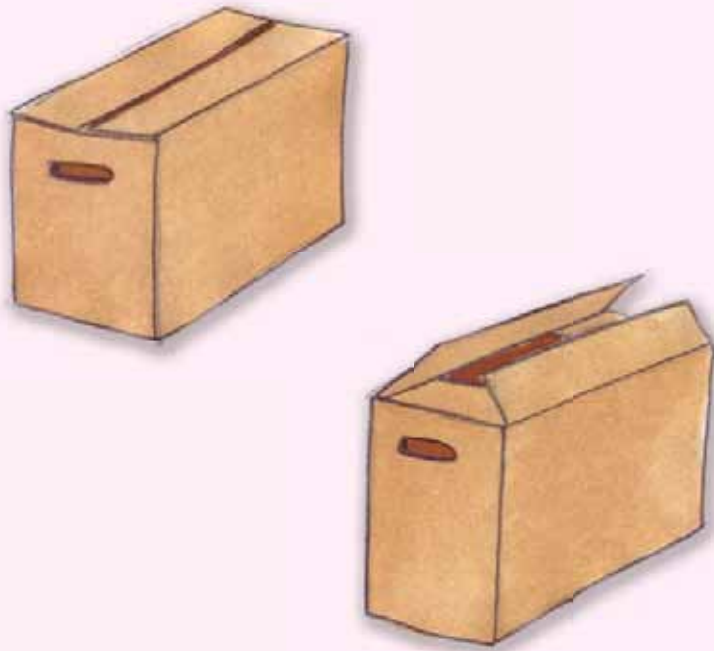
Ξυπνάει χαρούμενη. Το όνειρό της πρέπει να το πει αμέσως στη μαμά. Η μαμά της λέει ότι το όνειρό της μοιάζει με τη φυλακή και αποφασίζει ότι αυτή είναι μια καλή στιγμή για να της εξηγήσει. Της λέει λοιπόν ότι στη φυλακή μπορείς κι εκεί να κάνεις πολλά πράγματα. Να πηγαίνεις σχολείο, να κάνεις γυμναστική, να μαγειρεύεις, ακόμα και να δουλεύεις, αν θες. Ο καθένας μοιράζεται ένα δωμάτιο, μαζί με άλλους. Μπορείς να διαβάσεις, να βλέπεις τηλεόραση και να δέχεσαι επισκέψεις, σε έναν ειδικό χώρο που λέγεται επισκεπτήριο. Έχει όμως και πράγματα που δεν επιτρέπονται, όπως το να βγεις έξω απ' τη φυλακή. Τώρα η Μαρία ξέρει πώς είναι η φυλακή. **Ξέρει όμως, ότι στη φυλακή πηγαίνουν μόνο άνθρωποι που έχουν κάνει κάτι κακό. Αλλά ο μπαμπάς της είναι ένας καλός μπαμπάς.** Πολύ σπάνια τη μαλώνει. Και μετά πάντα τα ξαναβρίσκουν αμέσως. Τι κακό μπορεί να έχει κάνει; Δεν μπορεί να ζητήσει απλά συγγνώμη; Όταν ρώτησε τη μαμά γιατί είναι φυλακή ο μπαμπάς, εκείνη της είπε: «Όλες οι χώρες έχουν κάποιους κανόνες που λένε στους μεγάλους τι μπορούν να κάνουν στη ζωή τους και τι δεν μπορούν. Οι κανόνες αυτοί ονομάζονται νόμοι. Όταν κάποιος μεγάλος (γυναίκα ή άνδρας) δεν υπακούει σ' αυτούς τους νόμους, τότε τον υποχρεώνουν να μπει για κάποιο διάστημα στη φυλακή».

ФУЛАКН

Το πρωί στον παιδικό σταθμό η Μαρία έχει κάτι πολύ σημαντικό να πει στους φίλους και τις φίλες της: **Θα φύγουν από το σπίτι που είναι τώρα και θα πάνε σε ένα άλλο διαμέρισμα κοντά στη θεία Σοφία και τον θείο Θοδωρή.**

«Εννοείται ότι θα τα πάρουμε όλα μαζί μας, έπιπλα, παιχνίδια, τα πάντα. Θα χωρέσουν όλα στο καινούριο διαμέρισμα, κι ας είναι μικρότερο», της εξήγησε η μαμά. Η Μαρία λέει με ενθουσιασμό στις φίλες και τους φίλους της: «Η μαμά μου μου είπε ότι μπορώ να πάρω ένα ψηλό κρεβάτι, αν το δωμάτιό μου είναι μικρό, και να φτιάξω από κάτω μια σπηλιά». Η Μαρία ανυπομονεί γι' αυτό.

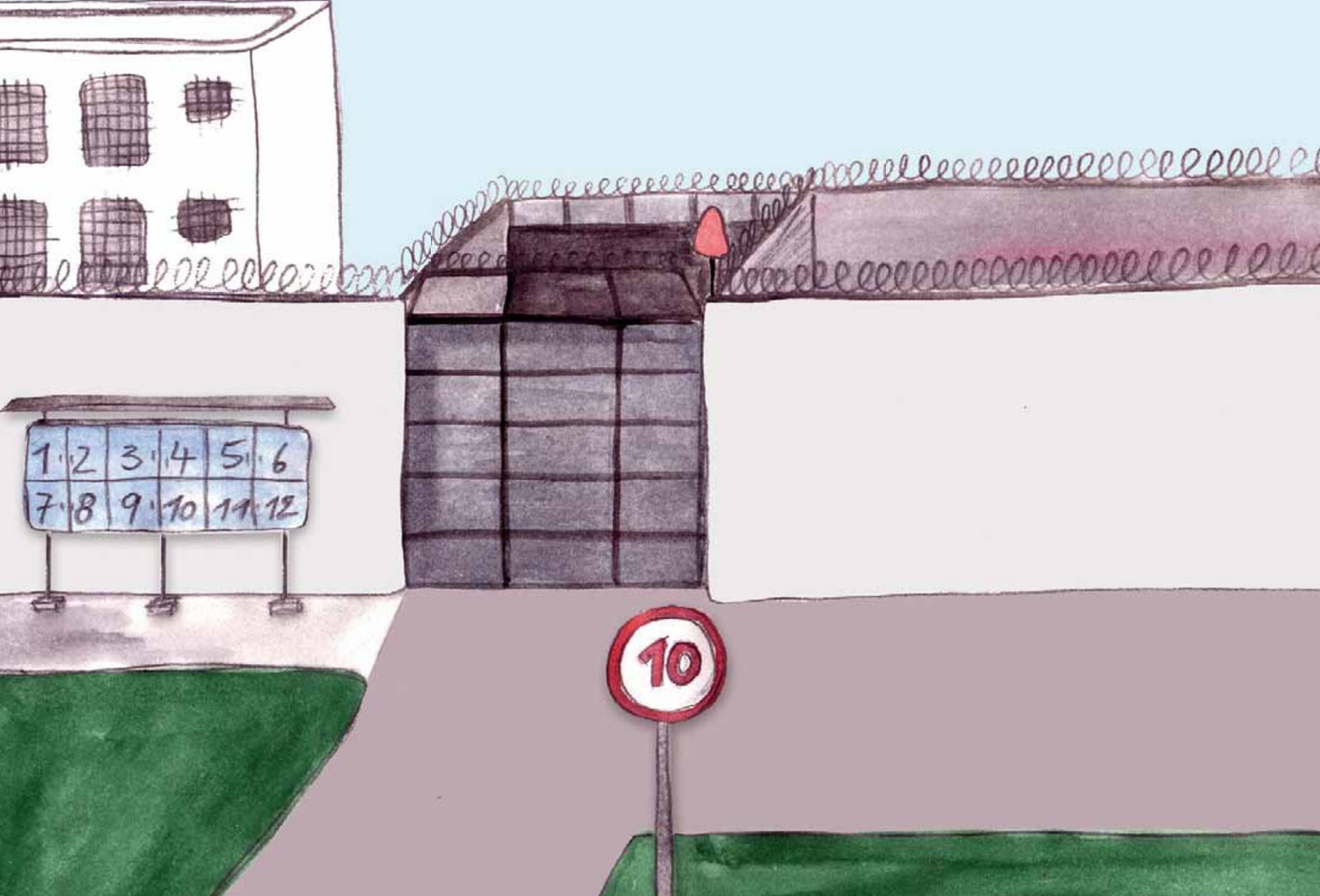

Πέρασε πολύς καιρός και ήρθε το Φθινόπωρο. Η Μαρία και η μαμά της μένουν τώρα πια στο καινούριο σπίτι.

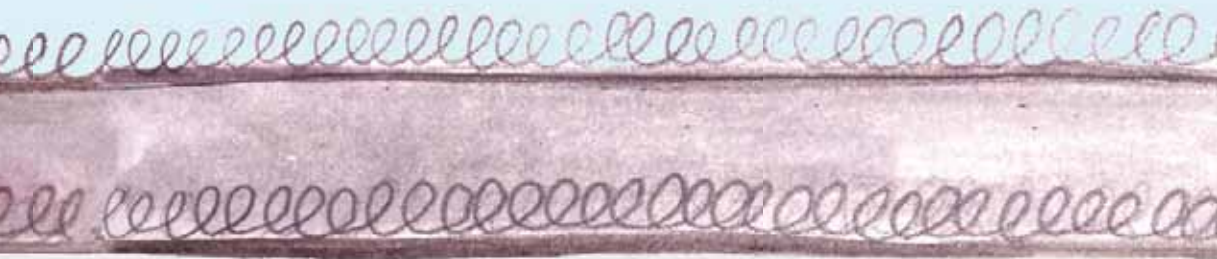
Η Μαρία έχει ακούσει ότι ο μπαμπάς δεν περνάει πολύ καλά στη φυλακή, ότι μετάνιωσε πολύ για το λάθος που έκανε, αλλά παίρνει κουράγιο από τη σκέψη όλων αυτών που θα κάνουν μαζί, η μαμά, η Μαρία και αυτός όταν βγει έξω.

Σήμερα πήγαν με τη μαμά για ψώνια. «Για τον μπαμπά», είπε η μαμά. Θα του πάνε ένα δέμα με πράγματα που θα του χρειαστούν στη φυλακή, τώρα που θα κρυώσει ο καιρός. Έβαλαν μέσα και μια καινούρια φωτογραφία της Μαρίας. Η Μαρία σκέφτηκε να του ζωγραφίσει κάτι, και μιας και ζωγραφίζει ωραία τις πριγκίπισσες του φτιάχνει ένα παραμύθι με το κάστρο του ονείρου της κι ένα σχέδιο του καινούριου σπιτιού τους, για να ξέρει ο μπαμπάς ακριβώς πώς είναι. Γράφουν μαζί με τη μαμά και ένα γράμμα. Έχει μεγάλη περιέργεια ποια ζωγραφιά θα του αρέσει περισσότερο.

1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12

10

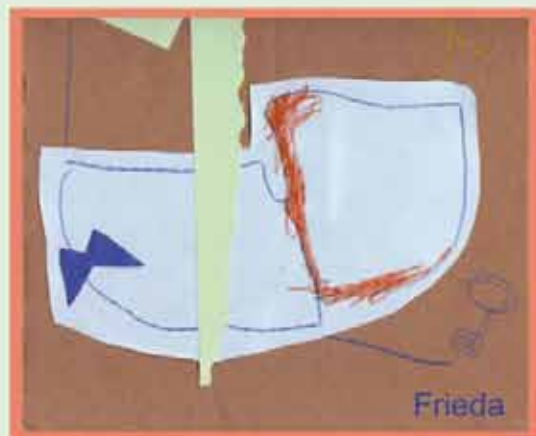

Επιτέλους, η μέρα της επίσκεψης στον μπαμπά έφτασε. Η Μαρία νόμιζε ότι δεν θα τα καταφέρουν ποτέ. Η φυλακή ήταν πολύ μακριά και φοβήθηκε μήπως αργήσουν. Τώρα όμως μπήκαν στο πάρκινγκ. Η Μαρία βιάζεται να κατεβεί από το αυτοκίνητο. Ήδη από μακριά έβλεπε τον μεγάλο και ψηλό τοίχο γύρω από τη φυλακή. Τώρα με τη μαμά της βρίσκονται ακριβώς μπροστά του και περιμένουν κάποιον να ανοίξει την πύλη, για να συναντήσουν επιτέλους τον μπαμπά. Το προηγούμενο βράδυ ονειρεύτηκε έναν ιππότη να κατεβάζει την κρεμαστή γέφυρα και τώρα χτυπά η καρδιά της δυνατά. Θυμάται που η μαμά είπε χτες ότι μπορεί να νιώθει πολλά συναισθήματα όπως φόβο, άγχος, αγωνία, θυμό, χαρά, λύπη και αυτό δε είναι λάθος ούτε κακό, είναι φυσιολογικό. Εκείνη θα είναι δίπλα της. Τώρα η Μαρία κρατάει σφιχτά το χέρι της μαμάς. Μπαίνουν μαζί σε ένα δωμάτιο, που μοιάζει κάπως με κείνο που κάθονται και περιμένουν, όταν πηγαίνουν στον γιατρό, μόνο που εδώ δεν υπάρχουν παιχνίδια.

Ευτυχώς, έχει φέρει μαζί της τον αρκούδο της.

Η μαμά παίρνει το ζακετάκι της και το δίνει σε έναν κύριο με στολή, έναν φύλακα. Ακόμα και τον αρκούδο της θέλει να δει από κοντά. Το δέμα δεν μπορούν να το πάρουν τώρα μέσα, «απαγορεύεται», αλλά ο φύλακας τους λέει ότι ο μπαμπάς θα το πάρει σίγουρα αργότερα. Τις ζωγραφιές μπορεί να του τις δώσει εκείνη. Στο άλλο δωμάτιο στέκεται ο μπαμπάς. Δίνει και στις δυο από ένα φιλί και παίρνει τη Μαρία αγκαλιά. «Ο μπαμπάς δεν άλλαξε καθόλου», σκέφτεται η Μαρία. «Ψήλωσες», λέει, και την ίδια στιγμή η Μαρία τον αγκαλιάζει πιο σφιχτά. «Σου έφτιαξα ζωγραφιές κι έχουμε κι ένα δέμα για σένα, αλλά θα το πάρεις αργότερα», λέει η Μαρία. Κοιτάζουν αμέσως τις ζωγραφιές και η Μαρία του εξηγεί τι δείχνει η κάθε εικόνα.

Ρωτάει αν πήρε τα γράμματα που του είχαν γράψει, του μιλάει για τη μετακόμιση και για τον παιδικό σταθμό. Κάποια στιγμή η μαμά της της λέει ότι εκείνη και ο μπαμπάς έχουν να μιλήσουν και για κάποια άλλα πράγματα και της δείχνει τους μαρκαδόρους για να καθίσει δίπλα και να ζωγραφίσει μέχρι να τελειώσουν. Μετά από ώρα ανοίγει η πόρτα: «σε λίγα λεπτά τελειώνει το επισκεπτήριο», λέει ο φύλακας. **«Πότε θα έρθεις στο σπίτι;», ρωτάει η Μαρία.** Παρόλο που είχε αποφασίσει να είναι θαρραλέα, τώρα την πιάνουν τα κλάματα. Ο μπαμπάς την παίρνει στην αγκαλιά του. **«Θα περάσει ο καιρός και θα έρθω, αγάπη μου.** Η φυλακή κάποια μέρα τελειώνει».

Η Μαρία και η φίλη της, η Έλενα, σκαρφαλώνουν στα δέντρα. Είναι Σαββατοκύριακο και μαζί με τις μαμάδες τους πηγαίνουν εκδρομή. Σε ένα μεγάλο δεντρόσπιτο θέλουν να κάνουν ένα διάλειμμα. «Να σε ρωτήσω κάτι, ο μπαμπάς σου πού είναι; Έχω καιρό να τον δω;» ρωτάει η Έλενα. Η Μαρία διστάζει, είναι ακριβώς η ερώτηση που φοβόταν τόσο καιρό. Η μαμά της είπε καλύτερα να μη μιλάει για αυτό. **«Μπορείς να το συζητήσεις με μένα, τη θεία, τον θείο αλλά δεν χρειάζεται να το ξέρουν όλοι»**. Η Έλενα καταλαβαίνει, ότι η Μαρία ντρέπεται και ότι είναι πολύ στενοχωρημένη.

«Μπορείς να μου πεις, ξέρω να κρατάω μυστικά», λέει η Έλενα και τότε της λέει η Μαρία ότι ο πατέρας της έχει κάνει κάτι που δεν επιτρέπεται και ότι γι' αυτόν τον λόγο είναι στη φυλακή. Της λέει για το πώς είναι να σου λείπει ο μπαμπάς, για τα γράμματα και την επίσκεψη και για το πόσο στενοχωρήθηκε, όταν έπρεπε να φύγουν χωρίς τον μπαμπά της.

Η Έλενα ακούει προσεκτικά. Είναι περίεργη και ρωτάει, όταν δεν καταλαβαίνει κάτι. Η Μαρία χάρηκε που τα εκμυστηρεύτηκε στη φίλη της. Στο μέλλον θα σκεφτεί πολύ καλά σε ποιον να μιλήσει, αλλά σήμερα με την Έλενα είχαν μια τόσο όμορφη μέρα. Έπαιξαν μαζί, μέχρι να δύσει ο ήλιος, και πέρασαν ένα θαυμάσιο Σαββατοκύριακο. Και η μαμά της πέρασε ωραία. Οι μαμάδες αποφάσισαν να ξανακάνουν σύντομα μια τέτοια έξοδο και γύρισαν με πολλές καλές αναμνήσεις στο σπίτι.

Ο καιρός πέρασε. Η Μαρία πηγαίνει πια στο Δημοτικό. Περιμένει πότε θα βγει ο μπαμπάς. Ευτυχώς που μπορεί καμία φορά να πηγαίνει να τον βλέπει στη φυλακή. Συχνά, όμως, την πιάνουν τα κλάματα, γιατί της λείπει πολύ στο σπίτι.

Από τότε που ο μπαμπάς είχε μπει στη φυλακή, πήγε μερικές φορές στο Λούνα Παρκ, κάποιες φορές με τον θείο Θοδωρή και τη θεία Σοφία και κάποιες με τη μαμά.

Σήμερα, όμως, πήγε μαζί με τον μπαμπά της!

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ, ΔΙΑΦΑΝΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ**
ΓΕΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΑΝΤΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Σε πολλές φυλακές
λειτουργούν παιδικά
επισκεπτήρια.

Παιδικό
επισκεπτήριο
στη φυλακή
Γρεβενών

Το βιβλίο αυτό δημιουργήθηκε το 2008 από μια ομάδα κρατούμενων πατεράδων στις φυλακές Λειψίας (Γερμανίας), ως δράση του Ψυχολογικού Τμήματος, με την ευθύνη της Nicole Borchert και με την υποστήριξη του σωματίου «Ζωή χωρίς χειροπέδες (Leben ohne Fesseln)».

Σε όλους οφείλουμε θερμές ευχαριστίες.

Wir sind dem Psychologischen Dienst der «JVA Leipzig mit Krankenhaus», der Vätergruppe, dem Verein «Leben ohne Fesseln», aber vor allem der Psychologin Nicole Borchert zu herzlichem Dank verpflichtet.

Μετάφραση και προσαρμογή:

Christine Maerkl, Κλινική Ψυχολόγος, Επιστημονική Συνεργάτις της Γενικής Γραμματείας
Αντεγκληματικής Πολιτικής

Επιμέλεια:

Σοφία Γιοβάνογλου, Δρ Νομικής, Επιστημονική Συνεργάτις της Γενικής Γραμματείας
Αντεγκληματικής Πολιτικής

Κριτική ανάγνωση:

Μ. Απειρανθίτου, Χ. Βαρλάγκα, Ρ. Γερόπαπα, Α. Καλαντζή - Αζίζι, Ε. Κούκη, Ν. Παυλάτος,
Χ. Ρουκάς, Γ. Ψαρράκη.

Γραφιστική επιμέλεια ελληνικής έκδοσης - Εκτύπωση:

Υπάρχουν καταστάσεις στη ζωή μιας οικογένειας, για τις οποίες είναι δύσκολο να μιλάμε στα παιδιά. Μια τέτοια κατάσταση είναι και η φυλάκιση ενός γονιού, που βιώνεται επώδυνα από τον ίδιο αλλά και από την οικογένειά του, πιο πολύ από τα παιδιά.

Με τούτο το παιδικό βιβλίο δίνεται η ευκαιρία σε γονείς ή σε ανθρώπους που ασχολούνται επαγγελματικά με παιδιά φυλακισμένων να ανοίξουν την κουβέντα, να μιλήσουν και να δώσουν στα παιδιά την ευκαιρία να εκφράσουν τις σκέψεις και τα συναισθήματά τους για τη φυλάκιση του πατέρα ή της μητέρας τους.

Είμαστε αρωγοί στη διατήρηση και ενδυνάμωση των οικογενειακών δεσμών και την προστασία της οικογένειας κάθε κρατούμενου. Εξάλλου, ο στόχος της Αντεγκληματικής Πολιτικής είναι η ενίσχυση των κρατουμένων στη διαδικασία επανένταξης και σύνδεσης με την οικογένειά τους. Σ' αυτό συμβάλλουν η υποστήριξη των παιδιών και η καταπολέμηση του στίγματος που συνδέεται με τον εγκλεισμό.

Ευτύχης Φυτράκης
Γενικός Γραμματέας Αντεγκληματικής Πολιτικής

